

Pe malul mării

Vasile Alecsandri

În ceasul trist de noapte, când apriga furtună
Pe marea tulburată, săltând din val în val,
Se-nalță, se lățește și vâjâie și tună,
Zdrobindu-se de mal,

Atunci când spaima crudă fiori suflă prin lume,
Când tunetul se poartă vuind din loc în loc,
Când marea frământată s-acopere de spume
Și norii ca talazuri arunc spume de foc,

Îmi place a sta singur pe-o stâncă dărâmată,
S-aud pe valuri vântul cu groază şuierând,
Să văd pe-ntinsul negru furtuna întărită
Și cerul fulgerând.

Căci inima mea astfel de jale e muncită
Și plânge cu durere la tine când gândesc,
O! maică, înger dulce! o! maica mea iubită!
Tu, ce-ai zburat din brațe-mi în leagănul ceresc!

Pierdut în întuneric sub cerul fără stele,
Lipsit de-a ta ființă ce zace în mormânt,
Eu văd în nori, în valuri, icoana vieții mele
Și gem cu-a nopții vânt!

Ah! mult amar e ceasul când dorul ce jelește,
Cătând în vremi trecute un suvenir slăvit,
Se-mpiedică în zboru-i și cade, se lovește
De piatra mormântală a celor ce-am iubit!

Cu-a sale pânze umflate o mică luntrișoară
Pe luciul viu a mării de vânt se îngână,
Și sub un cer albastru, ca lebăda ușoară,
Azi lin se legăna.

Dar vântul crunt, deodată, suflând cu vijelie,
Schimbă a mării față în munți îngrozitori;
Ș-acum sărmana luntre pe-ntinderea pustie
Zdrobită, se zărește la fulgeri trecători!